

JURIDISCH UP TO DATE

Vaktijdschrift voor de juridische praktijk

Juridisch up to Date is een uitgave van Fiscaal up to Date – onderdeel van Rendement Uitgeverij BV

Conradstraat 38
3013 AP Rotterdam
E-mail: redactie@futd.nl

Hoofdredactie

Mr. dr. J. (Harry) van Drongelen
(emer.) universitair hoofddocent Sociaal Recht en Sociale Politiek, Universiteit van Tilburg & (gepens.) senior wetgevingsjurist Ministerie SZW

Mr. A.D.M. (André) van Rijs
Docent bij de Vakgroep Sociaal Recht en Sociale Politiek, Universiteit van Tilburg

Uitgever

Drs. M.P. Hoogerwerf

Abonnementenadministratie

Rendement Uitgeverij BV
Postbus 27020
3003 LA Rotterdam
Telefoon: (010) 243 39 33
E-mail: info@rendement.nl

Abonnementen

Juridisch Up to Date verschijnt 12 keer per jaar. (Proef) abonnementen kunnen ieder moment ingaan, maar slechts worden beëindigd indien uiterlijk twee maanden voor het einde van de abonnementsperiode is opgezegd. Zonder of bij niet-tijdige opzegging wordt het abonnement automatisch verlengd met een jaar. Abonnementen worden geacht zakelijk te zijn. Wilt u een particulier abonnement, dan dient u dit binnen één maand na het aangaan van het abonnement aan ons door te geven. Rendement behoudt zich het recht voor om prijzen en inhoud van de algemene voorwaarden te wijzigen. U kunt de volledige algemene voorwaarden nalezen op www.rendement.nl/av

ISSN 0924-9451

Niets uit deze uitgave mag, noch geheel, noch gedeeltelijk, worden overgenomen en/of vermenigvuldigd zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur(s), redacteur(en) en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de gevolgen hiervan.

© Rendement Uitgeverij BV 2023

27^e jaargang | 28 juli 2023 | nummer 7

ONDERNEMING EN BEDRIJF

Mr. D. (Daniëlle) van de Vijver en mr. T. (Thom) Koetzier

Buy Now, Pay Later onder het vergrootglas van de Hoge Raad

2023-0126

Eind 2022 publiceerde de AFM een rapport over onverantwoorde kredietverstrekking en schuldenstapeling als gevolg van de opmars van achteraf-betaaldiensten.² Deze diensten, ook wel 'Buy Now, Pay Later' (BNPL) genoemd, bieden consumenten de mogelijkheid om hun betaling, vaak rente-vrij, uit te stellen en worden doorgaans als 'gratis' gepresenteerd. Wanneer een consument bij een online aankoop kiest voor betaling via een achteraf-betaaldienst, draagt de webshop zijn vordering over aan de BNPL-aanbieder en ontvangt de webshop of merchant direct het aankoopbedrag van de aanbieder, verminderd met een zogeheten merchant fee. De consument betaalt de aanbieder van de achteraf-betaaldienst vervolgens binnen een bepaalde termijn terug. Voor webshops wordt de omzet door de mogelijkheid om achteraf te betalen aanzienlijk verhoogd en voor consumenten biedt BNPL meer financiële flexibiliteit. Ondanks deze ogenschijnlijk voordelige eigenschappen is BNPL controversieel, niet het minst omdat BNPL buiten de consumentenkredietwetgeving valt, wat volgens toezicht-houders leidt tot onverantwoorde kredietverstrekking en schuldenstapeling bij consumenten.

Vanwege het controversiële karakter van BNPL is de regulering van het krediet volop in ontwikkeling. Zo zijn onder andere Denemarken en het Verenigd Koninkrijk bezig met het implementeren van nationale wetgeving waardoor BNPL gereguleerd wordt, maar ook de Europese wetgever heeft niet stilgezeten. In 2021 heeft de Europese Commissie namelijk een voorstel gedaan tot herziening van de Richtlijn Consumentenkrediet 2008/48/EG (*Consumer Credit Directive*, ook wel CCD), met als doel ook BNPL-kredieten te reguleren.

Ook de rechtspraak heeft sinds kort aandacht voor BNPL. Op 26 mei 2023 vormde de mogelijke toepassing van consumentenkredietwetgeving op BNPL-diensten het onderwerp van een prejudiciële procedure bij de Hoge Raad.³ In deze bijdrage gaan we nader in op de uitspraak van de Hoge Raad, waarbij we tevens een vooruitblik geven op de impact van deze uitspraak op de BNPL-aanbieder en de *merchant*. De Hoge Raad heeft namelijk het voornemen geuit prejudiciële vragen te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie en de uitkomst daarvan draagt bij aan het wettelijke kader dat van toepassing zal zijn op BNPL-kredieten.

In paragraaf 2 van deze bijdrage gaan we nader in op het wettelijk kader inzake consumentenkrediet. In paragraaf 3 bespreken we de zojuist aangehaalde procedure aan de hand van de vragen die aan de Hoge Raad zijn voorgelegd, waarna we in paragraaf 4 een vooruitblik

geven en ingaan op de impact van deze uitspraak op de BNPL-aanbieder en de *merchant*. De bijdrage wordt afgesloten met enkele afsluitende opmerkingen.

1. Wettelijk kader

Consumentkrediet is gereguleerd in Titel 7:2a Burgerlijk Wetboek (BW) en de Wet op het financieel toezicht (Wft). Waar de Wft het toezichtkader schetst waaraan kredietaanbieders zich vanuit een publiekrechtelijk perspectief moeten houden, bevat Titel 7:2a BW de civielrechtelijke bepalingen over kredietovereenkomsten voor consumenten als een bijzondere overeenkomst. Titel 7:2a BW en onderdelen van de Wft dienen samen als nationale omzetting van de CCD.

Op grond van de Wft dienen kredietaanbieders te beschikken over een vergunning op basis van artikel 2:60 Wft. Naast de vergunningplicht gelden er verschillende doorlopende vereisten voor de kredietaanbieder, zoals de verplichting een kredietwaardigheidstoets uit te voeren op de consument (artikel 4:34 Wft) en de verplichting precontractuele informatie te verstrekken die de consument instaat stelt een adequate beoordeling van het krediet te maken (artikel 4:33 Wft). Voor BNPL-aanbieders is het echter mogelijk om op grond van artikel 1:20 lid 1 onderdeel e Wft zonder vergunning te opereren, omdat de gehele Wft niet van toepassing is op krediet dat binnen drie maanden dient te worden afgelost en ter zake waarvan slechts onbetekenende

kosten (ofwel een kleine vergoeding) aan de consument in rekening wordt gebracht. Dit betekent ook dat de BNPL-aanbieder die gebruik maakt van deze uitzondering niet hoeft te voldoen aan de doorlopende vereisten die van toepassing zijn op de kredietaanbieder.

De betekenis van 'onbetekenende kosten' houdt in dat er enkel een kleine vergoeding wordt gevraagd van de consument. De betekenis daarvan wordt nader toegelicht in de memorie van toelichting bij de Wft, maar is ook nader ingevuld door de AFM.⁴ Kosten kunnen onbetekenend zijn in absolute en relatieve zin. Zo wordt in de memorie van toelichting aangegeven dat bij een krediet van € 2.000 kosten van € 5 in ieder geval onbetekenend zijn. Volgens de AFM mogen de kosten in relatieve zin in ieder geval niet meer dan 1% van de krediet som op jaarbasis bedragen. Dit betekent dat in het geval dat krediet binnen drie moet worden terugbetaald het percentage maximaal 0,25% bedraagt. Wat betreft de kosten in absolute zin, hanteert de AFM dat deze maximaal € 50 per jaar mogen bedragen.

Titel 7:2a BW is van toepassing op kredietovereenkomsten die worden aangeboden door de kredietaanbieder en definieert deze als een overeenkomst "waarbij een kredietgever aan een consument krediet verleent of toezegt in de vorm van uitstel van betaling, een lening of een andere, soortgelijke betalingsfaciliteit (...)". De Titel heeft onder meer een aantal civielrechtelijke precontractuele informatieplichten, rechten voor de consument en regels over de berekening van het jaarlijks kostenpercentage in het leven geroepen. Ook voor Titel 7:2a BW geldt dat deze niet van toepassing is op kredietovereenkomsten 'zonder rente en andere kosten' en kredietovereenkomsten met een termijn van drie maanden of minder met slechts 'onbetekenende kosten' zoals bepaald in artikel 7:58 lid 2 onderdeel e BW. Doordat BNPL-kredieten in eerste instantie doorgaans zonder kosten en met een relatief korte termijn worden aangeboden, vallen deze kredieten daarom vaak buiten het toepassingsbereik van Titel 7:2a BW en de Wft.

2. De procedure

Het onderliggende geschil draait om de achterafbetaaldiensten van AfterPay, inmiddels bekend als Riverty. Het bedrijf had verscheidene kosten in rekening gebracht bij een gebruiker van het krediet, waaronder buitengerechtelijke kosten voor niet-tijde nakoming van de kredietovereenkomst. De vragen die de kantonrechter in Arnhem heeft voorgelegd aan de Hoge Raad, zien in de kern op de uitzonderingsgrond van artikel 7:58 lid 2 onderdeel e BW omtrent kredietovereenkomsten 'zonder rente en andere kosten' en krediet met een termijn van drie maanden of minder 'met slechts onbetekenende kosten'. Hieronder volgt

een beknopt overzicht van de gestelde vragen en de behandeling daarvan door de Hoge Raad.

3.1. Vraag I: uitstel van betaling als krediet in de zin van Titel 7:2a BW

De eerste vraag die de kantonrechter aan de Hoge Raad heeft voorgelegd, is wanneer een uitstel van betaling kwalificeert als consumentenkrediet in de zin van Titel 7:2a BW. Volgens de Hoge Raad dient een overeenkomst waarbij uitstel van betaling wordt verleend als een kredietovereenkomst in de zin van Titel 7:2a BW te worden aangemerkt indien is voldaan de omschrijving van 'kredietovereenkomst' in de zin van artikel 7:57 lid 1 onderdeel c BW (r.o. 3.2.9). Hierbij maakt het volgens de Hoge Raad niet uit of de consument keuze had uit verschillende betaalmogelijkheden en actief heeft gekozen voor uitstel van betaling. Uiteraard geldt dat Titel 7:2a BW niet van toepassing is als de uitzondering van artikel 7:58 lid 2 onderdeel e BW van toepassing is. Niet van belang is of het verlenen van uitstel van betaling tot de *core business* van de kredietgever behoort. Ook *merchants* die uitstel van betaling aanbieden, kunnen dus onder het regime vallen.

3.2. Vraag II: aansluiting bij 'de totale kosten van het krediet' ex artikel 7:57 lid 1 onderdeel g BW

Met de tweede vraag richt de kantonrechter zich tot de begrippen 'zonder rente en andere kosten' en 'slechts onbetekenende kosten' die in de uitzondering van artikel 7:58 lid 2 onderdeel e BW besloten liggen. De vraag is of voor de invulling van deze begrippen moet worden aangesloten bij het begrip 'de totale kosten van het krediet' in de zin van artikel 7:57 lid 1 onderdeel g BW. De Hoge Raad beantwoordt deze vraag bevestigend (r.o. 3.3.3). Het begrip 'de totale kosten van het krediet' is in Titel 7:2a BW gedefinieerd als "alle kosten, met inbegrip van rente, commissielonen, belastingen en vergoedingen van welke aard ook, die de consument in verband met de kredietovereenkomst moet betalen en die de kredietgever bekend zijn, met uitzondering van notarisrisico's". Om te bepalen of krediet kosteloos dan wel alleen met onbetekenende kosten wordt aangeboden, moet dus worden aangesloten bij de 'totale kosten van het krediet' op basis van artikel 7:57 lid 1 onderdeel g BW.

3.3. Vragen III, IV en V: de payment fee als onderdeel van 'de totale kosten van het krediet'

Vervolgens behandelt de Hoge Raad drie vragen die zien op de vergoeding die een aanbieder van een achterafbetaaldienst in rekening kan brengen voor het gebruik van de dienst, zoals een *payment fee* van € 1. Centraal staat of een dergelijke *fee* is aan te merken als onderdeel van 'de totale kosten van het krediet' en dus moet worden meegenomen in de beoordeling of sprake is van krediet 'zonder rente en andere kosten' of met 'slechts

onbetekenende kosten'. Volgens de Hoge Raad is het antwoord op deze vraag afhankelijk van de omstandigheden van het geval. Belangrijk is of de consument de fee moet betalen en of de kredietgever met de vergoeding bekend is. Wanneer de vergoeding onderdeel uitmaakt van 'de totale kosten van het krediet', moeten deze kosten volgens de Hoge Raad ook in aanmerking worden genomen bij de toepassing van de uitzondering van artikel 7:58 lid 2 onderdeel e BW (r.o. 3.4.6).

3.4. Vragen VI, VII en VIII: de kwalificatie van wettelijke rente en incassokosten

Veruit de belangrijkste vragen die de Hoge Raad in deze procedure behandelt, gaan over de kwalificatie van wettelijke rente en incassokosten als onderdeel van 'de totale kosten van het krediet'. Het is namelijk hoogst gebruikelijk voor BNPL-aanbieders om wettelijke rente en incassokosten, bijvoorbeeld in de vorm van late *payment fees*, in rekening te brengen indien de consument niet betaalt. De vraag of deze kosten als onderdeel van 'de totale kosten van het krediet' kwalificeren is echter complex, nu de verschuldigdheid van de kosten afhangt van de al dan niet tijdige nakoming aan de kant van de consument. Een bevestigend antwoord op deze vraag betekent in de meeste gevallen dat BNPL-aanbieders meer dan alleen onbetekenende kosten in rekening brengen en dus geen aanspraak meer kunnen maken op een uitzonderingspositie. Alhoewel een definitief antwoord op de vraag in deze procedure uitblijft, overweegt de Hoge Raad de volgende punten.

Aanknopingspunten voor een bevestigend antwoord zijn onder meer te vinden in de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (r.o. 3.5.6). Daarin wordt een ruime interpretatie van 'de totale kosten van het krediet voor de consument' gehanteerd,⁵ zelfs in het geval van kosten die slechts in bepaalde omstandigheden verschuldigd worden⁶ en ongeacht of de kosten moeten worden betaald aan de kredietgever of aan derden.⁷ Zoals blijkt uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie van de Europese Unie is daarentegen wel van belang in hoeverre de voorwaarden van de kredietovereenkomst op de verschuldigdheid van de kosten inspelen en of de kredietgever met de kosten bekend is.⁸

Ook de bewoording van de CCD zelf biedt meerdere aanknopingspunten voor een bevestigend antwoord (r.o. 3.5.7 – 3.5.9). Zo impliceert de woordkeuze onder de precontractuele informatieplichten van de richtlijn en het formulier 'Europese standaardinformatie inzake consumentenkrediet' volgens de Hoge Raad dat de kosten van niet-nakoming onderdeel zijn van de kosten die de consumenten in verband met de kredietovereenkomst moet betalen. Daaraan doet volgens de Hoge

Raad niet af dat bij het sluiten van de overeenkomst onbekend is of een betalingsachterstand ontstaat.

Wellicht het belangrijkste argument tegen een bevestigend antwoord is dat volgens de Hoge Raad de uitzondering voor 'kredietovereenkomsten zonder rente en andere kosten' zo goed als betekenisloos zou zijn wanneer zelfs de op grond van de wet verschuldigde rente en buitengerechtelijke kosten tot deze 'andere kosten' zouden behoren (r.o. 3.5.10). Weinig partijen zouden dan immers nog gebruik kunnen maken van een uitzonderingspositie. Bovendien zouden in dat geval ook leveranciers van goederen die verschuldigdheid van vertragsrente en buitengerechtelijke kosten bedingen, onder het regime van consumptief krediet vallen wanneer zij aan de consument een betalingstermijn verlenen (r.o. 3.5.11). Tot slot voert de Hoge Raad aan dat het alleen logisch zou zijn de wettelijke rente en incassorente te kwalificeren als de 'de totale kosten van het krediet', indien verschuldigdheid van niet-nakomingskosten deel uitmaakt van het verdienmodel van de kredietgever (r.o. 3.5.12).⁹

Nu de vragen over de kwalificatie van de wettelijke rente en incassokosten als onderdeel van 'de totale kosten van het krediet' zich niet zonder redelijke twijfel laten beantwoorden, is de Hoge Raad voornemens deze vragen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie voor te leggen.

3.5. Vragen IX en X: Wat is te verstaan onder 'moet betalen' en 'worden aangerekend' in de zin van artikelen 7:57 lid 1 onderdeel g en 7:58 lid 2 onderdeel e BW

Vragen IX en X zien op de definities van 'moet betalen' en 'worden aangerekend' in de zin van artikelen 7:57 lid 1 onderdeel g en 7:58 lid 2 onderdeel e BW. Uit de beantwoording van de vragen blijkt dat het voor het begrip 'totale kosten van het krediet voor de consument' niet uitmaakt of de kosten daadwerkelijk in rekening worden gebracht, maar alleen dat zij in rekening kunnen worden gebracht (r.o. 3.6.3). Het gaat er dus om of de consument de kosten verschuldigd is of verschuldigd kan worden.

3.6. Vragen XI en XII: 'onbetekenende kosten'

Voorts benoemt de Hoge Raad, in haar antwoord op de vraag hoe moet worden beoordeeld of kosten onbetekenend zijn, enkele aanknopingspunten. Het gaat onder meer om het bedrag van de kosten – zowel in absolute als relatieve zin – en de waarde van de transacties, het aantal transacties en de verhouding tussen de kosten en de kosten van vergelijkbare producten op de markt. Het beleid van de AFM kan in de beoordeling volgens de Hoge Raad een rol spelen (r.o. 3.7.5).

Vragen XIII-XX zijn gesteld voor het geval de Hoge Raad vragen VI-VIII bevestigend zou beantwoorden. Nu de Hoge Raad vragen VI-VIII aan het Hof van Justitie van de Europese Unie voorlegt, houdt zij vragen XIII-XX aan totdat het antwoord van het Europese Hof volgt.

4. Vooruitblik

Volgens de Hoge Raad lijkt er op basis van de jurisprudentie ruimte te bestaan om een ruime interpretatie van 'de totale kosten van het krediet' te hanteren. Of het Hof van Justitie van de Europese Unie deze lijn in haar jurisprudentie volgt, is mede afhankelijk van de finale versie van de herziene CCD (CCD II). Het Europese Parlement stemt in september 2023 over de CCD II op basis van de laatste versie van het voorstel,¹⁰ waarna de Raad het voorstel ook moet aannemen. Alhoewel de CCD II dus nog niet is aangenomen, lijkt duidelijk dat het toepassingsbereik van de nieuwe richtlijn in ieder geval aanzienlijk wordt uitgebreid. Op termijn vallen BNPL-aanbieders hoe dan ook onder het regime van consumptief krediet, wat betekent dat zij over de juiste vergunning moeten beschikken om krediet aan te bieden waarbij zij zich moeten houden aan verschillende doorlopende verplichtingen.

In het voorstel wordt echter niet verduidelijkt wat er precies wordt verstaan onder 'de totale kosten van het krediet'. De Europese Raad heeft in zijn voorstel van 9 juni 2022 wel geopperd in artikel 3 onder 25b CCD II een definitie op te nemen van "zonder rente of andere kosten verleend krediet", wat uitgelegd werd als "*een krediet dat aan consumenten wordt verleend zonder rente of kosten, met uitzondering van kosten voor betalingsachterstand en kosten voor de consument als gevolg van wanbetaling in overeenstemming met het Unierecht en het nationale recht*".¹¹ Dit zou aanleiding kunnen geven om de kosten voor betalingsachterstand en kosten voor de consument als gevolg van wanbetaling niet te beschouwen als 'de totale kosten van het krediet'. Deze definitie is in de meest recente versie van het voorstel verdwenen. In de laatste versie van het voorstel wordt overigens wel gerefereerd naar renteloze kredieten "*with only limited charges payable by the consumer for late payments imposed in accordance with national law*".

Het meest recente voorstel voorziet in artikel 2 lid 6a CCD II wel in de mogelijkheid voor lidstaten om in nationale wetgeving te voorzien in een uitzonderingspositie voor bepaalde kredietovereenkomsten in het kader van reclame-uitingen en (pre)contractuele informatieverplichtingen. De uitzondering zou van toepassing zijn voor zover het gaat om krediet van minder dan €UR 200, krediet zonder rente met slechts beperkte kosten voor niet-tijdige nakoming en krediet met een termijn van drie maanden of minder

met slechts onbetekenende kosten. Het doel van deze optie is volgens de tekst van het voorstel om kredietgevers niet onnodig te belasten. Indien het Hof van Justitie van de Europese Unie wettelijke rente en incassokosten zou rekenen tot van 'de totale kosten van het krediet', zou deze uitzondering dus vrijwel betekenisloos worden.

Ondanks dat het juridische speelveld voor BNPL-aanbieders dus volledig gaat veranderen, is de uitkomst van de prejudiciële procedure bij het Hof van Justitie van de Europese Unie daarom nog steeds bijzonder relevant. In ieder geval kan gesteld worden dat de beantwoording van de prejudiciële vragen door het Hof van Justitie van de Europese Unie sterk afhankelijk is van de finale versie van de CCD II (alhoewel er weinig wijzigingen tot het voorstel worden verwacht). Overigens is deze uitleg niet alleen relevant voor de traditionele kredietaanbieder, maar ook voor de *merchant* die zelf krediet aanbiedt of wordt aangemerkt als kredietbemiddelaar, zeker omdat zij doorgaans in tegenstelling tot de BNPL-aanbieders nog géén vergunning van de AFM hebben.¹²

5. Conclusie

In combinatie met de aanhoudende verliezen van enkele van de grootste BNPL-aanbieders,¹³ het feit dat verschillende toezichthouders BNPL onder het vergrootglas hebben gelegd,¹⁴ en de toenemende negatieve publiciteit over het achterliggende verdienmodel,¹⁵ is de impact van de aankomende regulering op de aanbieders van de achteraf-betaaldiensten significant. Duidelijk is in ieder geval dat BNPL-aanbieders in de nabije toekomst moeten gaan voldoen aan de verplichtingen uit hoofde van consumentenkredietwetgeving. In welke mate zij ook moeten gaan voldoen aan specifieke regels in het kader van reclame-uitingen en (pre)contractuele informatieverplichtingen hangt af van de finale versie van CCD II in combinatie met de beantwoording van de prejudiciële vragen van het Hof van Justitie van de Europese Unie. Hierbij is relevant of de wettelijke rente en incassokosten in het kader van te late betalingen voor BNPL-kredieten kunnen worden aangemerkt als 'de totale kosten van het krediet'. Indien dit namelijk het geval zou zijn, kunnen BNPL-kredieten niet meer worden aangemerkt als renteloze kredieten dan wel kredieten waarbij niet meer dan onbetekenende kosten in rekening worden gebracht.

Ook voor *merchants* is het van groot belang de ontwikkelingen in de gaten te houden. Onder de CCD II is het namelijk waarschijnlijk dat zij zelf als kredietaanbieder dan wel kredietbemiddelaar worden aangemerkt. Dit heeft impact op het business model van de *merchant* en

maakt het relevant om de mogelijke gevolgen van de CCD II in kaart te brengen.

Noten:

1. Mr. D. van de Vijver is advocaat Financial Services bij Bird & Bird. Mr. T. Koetzier is advocaat IT/Commercial bij Bird & Bird.
2. AFM, 'Achteraf betalen: Buy Now, Pay Later', November 2022, afm.nl.
3. HR 26 mei 2023, ECLI:NL:HR:2023:778.
4. Kamerstukken II 2009/10, 32339, nr. 3 [MvT], p. 32; AFM, Q&A over Flitskrediet 'onbetekenende kosten', oktober 2016.
5. Zie bijvoorbeeld HvJEU 3 september 2020, zaken C-84/19, C-222/19 en C-252/19, ECLI:EU:C:2020:631 (*ProfiCredit Polska*), punt 53-54.
6. HvJEU 16 juli 2020, zaak C-686/19, ECLI:EU:C:2020:582 (*Sia Soho Group/Ptac*), punt 53.
7. HvJEU 26 februari 2015, zaak C-143/13, ECLI:EU:C:2015:127 (*Matei/SC Volksbank Romania SA*), punt 48.
8. HvJEU 16 juli 2020, zaak C-686/19, ECLI:EU:C:2020:582 (*Sia Soho Group/Ptac*), punt 53.
9. Dit blijkt onder meer uit het rapport van de AFM (AFM, 'Achteraf betalen: Buy Now, Pay Later', november 2022, afm.nl.).
10. Nota van het Secretariaat-generaal van de Raad van 22 juni 2023 aan de Delegaties betreffende de Brief aan de voorzitter van de Commissie IMCO, 2021/0171(COD).
11. Nota van de Raad aan de Delegaties van 9 juni 2022 betreffende de Algemene oriëntatie, 2021/0171(COD).
12. Het huidige voorstel voorziet wel in een mogelijkheid voor de lidstaten om geen vergunningplicht te vereisen van merchants die kunnen worden aangemerkt als micro, kleine of middelgrote onderneming voor zover zij bemiddelen in krediet als nevenactiviteit of zelf als nevenactiviteit krediet aanbieden voor de verkoop van eigen goederen en diensten in de vorm van uitstel van betaling, mits het krediet renteloos wordt verstrekt met slechts beperkte kosten voor niet-tijdige nakoming. Dit wordt voorgesteld onder artikel 37 lid 2 CCD II.
13. Rutger Betlem, 'Betaalbedrijf Klarna dieper in de verliezen door oplopende kosten', FD 31 augustus 2022, fd.nl.
14. AFM, 'Oproep: Achteraf betalen is makkelijk maar let ook op de risico's', 22 november 2022, afm.nl.
15. NOS, 'Buy now, pay later: steeds meer mensen in de schulden', 23 december 2022, nos.nl.